

Читам, па шта? 2022.

На такмичењу „Читам, па шта?“ Библиотеке града Београда Драгутин Пушица, ученик IV₂ наше школе, освојио је прву награду. Представљамо његове радове.

„Џепне приче“, Игор Коларов

Ко потајно жели да буде писац, ова књига је права прилика да испроба и покаже своје способности. Празнине које треба попунити и осмислити су скоро на свакој страници. И за оне као што сам ја, који воле историју, географију и разне појмове из науке, понуђено је истраживање и одговарање на питања и мозгалице, што је посебно интересно.

Ликови у књизи су углавном деца, али има и доста животиња. Већ у првој причи о мачку Кокију постаје јасно да морамо много да размишљамо док читамо, али и да маштамо. На почетку ми се чинило да није тешко написати овакву врсту књиге. Писац чак може да заборави и о чему пише, и да ли је хтео о томе да пише, јер ми читаоци смо ту да све доведемо у ред. Веровали или не, писац сматра да овим допуњавањем чак можемо поправити нечији акумулатор.

Једна од прича је о Мистер Академику, псу који је можда мало љубоморан што му се газда жени. То је остављено нама да закључимо. Прелепо име Флоријан припада прекрасном славују, а постоји и мајмунче које има чак пет бака - да, да, добро сте прочитали. Занимљиви су и луди миш, црвић математичар, корњаче које лете, а и пар мрава који краду бицикл. Морам признати, прича коју сам најмање разумео је о зеки који учи француски језик.

Постоји и задатак у коме треба да опишемо цвеће. То је сигурно за девојчице уживанција, па је можда баш због нас дечака и Хогар Страшни упао у причу да нас спаси и њему сам посебно захвалан. Читајући, подсећамо се како су снови чудесни и колико далеко у њима можемо да стигнемо и дивних ствари да доживимо. Ко прочита ову књигу, знаће и зашто може да се каже - лаже као Густав или плаче као Јулија! Такође, подсетиће се да су озбиљни ручкови за одрасле досадни и да је парче чоколаде много боља варијанта.

Након што сам прочитао све приче, схватио сам да нисам у праву, и да је за писање овакве књиге потребан изузетан таленат. На крају књиге је слика писца када је био дете, па сам пожелео да видим како сада изгледа. Сазнао сам да више није жив што ме баш растужило.

Драгутин Пушица IV₂

„Риба риби гризе реп“, Јасминка Петровић

Наслов књиге ме је подсетио на предшколске дане и часове код логопеда, када су брзалице Риба риби гризе реп и На врх брда врба мрда биле тако моћне и недостижне.

Ипак, није реч о малцима из вртића, већ су ликови као моји другари и ја, прави правцати четвртаци. Књигом сам одушевљен и прочитао сам је у једном даху. Баш као што смо ми у друштву из одељења и слични, али и различити, тако је и са овом дружином. И они имају одличну екипу за најбољу игру на свету, између две ватре, баш као и ми. Неко је мање, а неко више спретан, али битно је уживање и радост током игре, па на крају и победа.

Период десетогодишњака одрасли често називају почетак пубертета. Иако не знам шта та реч значи, ипак сам приметио да деца у овој књизи почињу да гледају у своје тело и да стоје сатима испред огледала. До тада нико од нас и не примети ништа необично, све је увек складно и баш онакво какво треба да буде. Међутим, десетогодишњацима одједном почиње све да смета. А понекад мане могу бити и врлине, па сазнајемо да ако си буцкаст можеш да будеш удобан и мек као јастучић.

Склоништа за бег и уточиште добра су не само за децу, већ и за мале немоћне животиње. Захваљујући таквом склоништу спасен је мачак Флекица девојчице Катарине и за то су заслужни њени другари. Увидео сам да када је неко изразито груб према некоме, може да постоји и неки скривени разлог. Тако је Сања исмевала Милицу која је носила наочаре, само због тога што је управо она избегавала да их носи. Милица је оличење памети и толерантности, па је Сања у овом случају имала среће. На крају књиге појављује се брзалица из наслова, али намењена не предшколцу већ четвртаку Илији који је до тада изговарао француско „р“.

Испричана је прича о безбрижном детињству, дивном пријатељству и неким симпатијама, али и о мислима и стрепњама које само ми десетогодишњаци разумемо. Проблеми који су само нама важни су представљени на ведар и духовит начин, због тога што они можда и јесу како одрасли кажу – измишљени проблеми.

Драгутин Пушица IV₂

„Мач кнеза Стефана“, Драган Лакићевић

У роману је описан мукотрпни рат и борба за живот у једној епохи наше историје. Са једне стране приказан је окрутан, надмоћан и зао Османага са армијом својих људи и наследником Асаном, док им се са друге стране супротстављају хајдуци као најспособнији представници нашег народа који је био изложен дуготрајном насиљу и понижавању.

Хајдуци у борби користе све своје способности и срце јуначко у коме име места за све сем за кукавичлук. Они су симбол борбе, неодустајања и инспирација млађима који их наслеђују. Предвођени су тужним харамбашом Вуком, али у дружини је и насмејани хајдук Периша, као и Јован гуслар, који је један од људи који су кроз песме сачували историјске догађаје. Најсмелији и најдовитљивији међу њима има два лика - Зека и Бели.

Миоша, Добрија и Мерима су вредна, паметна и храбра деца која су морала преко ноћи да одрасту и да се боре против неправде. Дечаци су одрастали послушнујући природу, захваљујући којој су развили посебна чула да примете сваки наговештај опасности. Меримино детињство је било другачије, али ни њој није било лако. Баш они, који нису имали право детињство, због своје доследности, самосталности и смелости успели су да поврате дуго жељени мач свом народу. Заједнички им је био исти циљ, а ујединило их је поверење и право пријатељство.

Мистерија увек мора да постоји да се непријатељ завара, јер се тајанствености сви плаше. Тако сазнајемо како један лик може бити младић иако би требало да је у дубокој старости, а и како Псоглава Тросиса убија Турке. На крају књиге се појављује крст као симбол љубави вере и победе, и доказ да вишевековна борба није била узалудна. Унапред се радујем часовима историје када ћу сазнати још више догађаја из наше прошлости.

Драгутин Пушица IV₂

„Овако је то било“, Бранко Стевановић

Књига „Овако је то било“ је крајње необична. Приче су неповезане и не може се претпоставити шта ће бити тема наредне приче.

Библиотеке су места у којима се поред читања књига дешавају и друге разноврзне занимљивости. То је моје искуство, а исто тако мисли и писац ове књиге. Већ на почетку књиге схватамо да постоје приче без писца и слова. Одмах нам је и јасно да није лако бити писац, јер ако уредница не схвати да се папагај зове Дека и да лети, може се смејати бескрајно и предложити разговор са психологом. Писац не воли што је остарио и жели да нас убеди да је тачно оно што нам увек причају како је најбезбрижније дечије доба. Одрасли би волели да се врате у тај период у коме постоје патуљци „људићи“, па размишљају често ноћу о животу. Али, и ми деца када се пробудимо, не знамо шта је био сан, а шта је стварност. Играчке на тавану које су остављене, поново буду пронађене, не када их посете одрасли, него њихова деца.

Једна од поучних прича је о бубању, знању које не можемо касније употребити. Може се кратко описати пословицом „Држи буре воду док мајстори оду“. Уверио сам се да има још дечака сличних мени. И ја имам приче које не зна нико и које су најслађе и исто бих волео да имам већи стан и кућног љубимца. На једној страници имамо прилику да напишемо своја четири стиха, па је светлост дана угледала и строфа моје песме: „Као што аутомобил има брзине, тако песник има своје риме.“ Научио сам и шта су игре са словима - палиндром и анаграми. Прича које је мени најзанимљивија је „Подводна прича“. Мислим да описује оно што често чујемо у говору, да у свакој породици постоји неки „изрод“.

Читање ове књиге ми је помогло да увидим колико су сви важни у нашем одрастању - и другари, и васпитачи, и теткице у школи, али и врапци и голубови поред наших прозора, а и наша машта, и уз њу непревазиђени и мистериозни Деда Мраз.

Драгутин Пушица IV₂

„Очаране наочаре“, Светлана Велмар Јанковић

Ласерске наочаре су магично оруђе, уз чију помоћ знатижељна и паметна деца, брат и сестра Милена и Лука, могу да путују кроз векове уназад. Упознајући Београд омогућили су и нама читаоцима да уживамо у том несвакидашњем времеплову.

Иза сваке приче следи међувреме у коме њих двоје износе своје утиске и запажања. У причама су главни ликови деца нашег узраста. Савезници и верни пријатељи су им разне животиње, са којима се споразумевају немуштим језиком, што радњу чини занимљивом. На почетку књиге се упознајемо са насељем Винча и винчанском културом чак из доба неолита. Следећа прича је о Келтима и открићу извора лековите воде који и данас постоји у Вишњичкој Бањи. Посебно ми је занимљива прича о првим животињама у Зоолошком врту, али и како су ученици Ћирила и Методија у заседи на Кулијаку (данашњем Калемегдану) једва живу главу извукли.

Сазнајемо да се Београд звао Сингидунум и да су га многи народи освајали. Сада ми је јасно зашто су улице назване по јунацима деспоту Стефану, Узун Мирку, Конди, Васи Чарапић. На моје изненађење тек последњих век и по Београд припада Србима, и волео бих да се то никада не промени. Нашим прецима вера је била веома важна, поштовали су свеце, али су и кроз снове често имали предосећаје.

Оно што је заједничко за већину прича су видари и видарице који се појављују када је најтеже. Користили су природно биље за лечење јер није било других лекова. Пре напретка технологије људи су црпели из природе многе благодети којих је данас све мање. И писац нам поручује да нам природа много пружа, али да јој ми недовољно враћамо. У више прича појављују се описи прелепог плавог Дунава, који се некада звао Истар. Са ветром постаје тамнији, уједно и чаробнији и загонетнији, а некада и злослутан. Величанствен залазак Сунца са обиљем расутих боја, посматран са Калемегдана није се мењао вековима. Израз који најлепше описују положај и лепоту нашег града је - одувек се над Дунавом Сунце рађало, а над Савом залазило.

Књигу бих препоручио за читање свим генерацијама. Без обзира колико ко познаје историју Београда, сигурно ће допунити знање разним занимљивостима и заволети још више улице и сваки кутак најлепшег града на свету.

Драгутин Пушица IV₂